

בראשית חט"ו שיחה א'

התורה פותחת באות ב' מפני שההבנה שבתורה בא דוקא לאחרי האלוקות שבתורה.

בטעם שהתורה פותחת באות ב' ולא באות א' ישנם כמה טעמים. (א) א' הוא לשון ארורה וב' הוא לשון ברכה. [והנה, בטעם זה אינו מובן שהרי ישנם הרבה תיבות המתחילות באות ב' שמשמעותם הוא היפך הטוב, וישנם תיבות שפותחים בא' שמשמעם טוב]. (ב) העולם הוא בציור אות ב' שרוח צפונית אינה מסובבת. [והקושי בטעם זה הוא דהנה העולם נברא בשביל התורה ובשביל ישראל, וא"כ אי אפשר לומר שהתורה מתחילה באות ב' בשביל העולם]. (ג) א' קאי על התורה כפי שהיא באצילות וב' היא התורה כמו שירדה בבריאה. [ובטעם זה אינו מובן שהרי אנו אומרים "ועל תורתך שלמדתנו" - שהתורה שאנו לומדים היא התורה שבאצילות, וא"כ צריך להבין מדוע התורה כפי שהיא באצילות מתחילה באות ב'].

והביאור בפשטות: בביאור חז"ל על פסוק "על עזבם את תורת" מבואר בגמרא "שלא ברכו בתורה תחילה", ומבאר הב"ח שלא למדו תורה בכוונה להתעצם עם קדושת התורה. זאת אומרת שבתורה ישנם ב' ענינים (א) האלוקות שבתורה שלמעלה מהשגה (ב) וההבנה והשגה שבתורה שזהו ענין השני. ולכן מתחילה התורה באות ב' להורות שההשגה הוא ענין הב', שצריך לבוא דוקא לאחרי הקשר והשייכות לקדושת התורה.

[והנה, ג' הפירושים הנ"ל שייכים זה לזה, כי הם נובעים מהביאור האמור. והוא שכשאר האדם לומד תורה בידיעה שההשגה הוא רק ענין הב', והענין הא' הוא האלוקות שבתורה, אזי: בנוגע לתורה גופא: התורה שלומד היא התורה כפי שהיא באצילות, ולא בעולם הבריאה שהוא עולם הפירוד. בנוגע להאדם הלומד: התורה היא ברכה, ולא אל"ף לשון ארירה, כי דוקא כאשר "זכה" אזי התורה "נעשית לו סם חיים". ובנוגע לפעולה על העולם: כשמרגיש את האלוקות שבתורה, אזי נרגש גם בעולם ש"יש בעה"ב לבירה זו", וזה מתקן את הרוח צפונית שאינה מסובבת].

וזהו ג"כ הטעם שכשהזקנים תרגמו את התורה לתלמי המלך תרגמו כאילו התורה מתחילה באות א', כי קדושת התורה הוא למעלה מאומות העולם ואין להם שייכות לזה, ולכן בשבילם ההבנה וההשגה הוא הענין הראשון.

